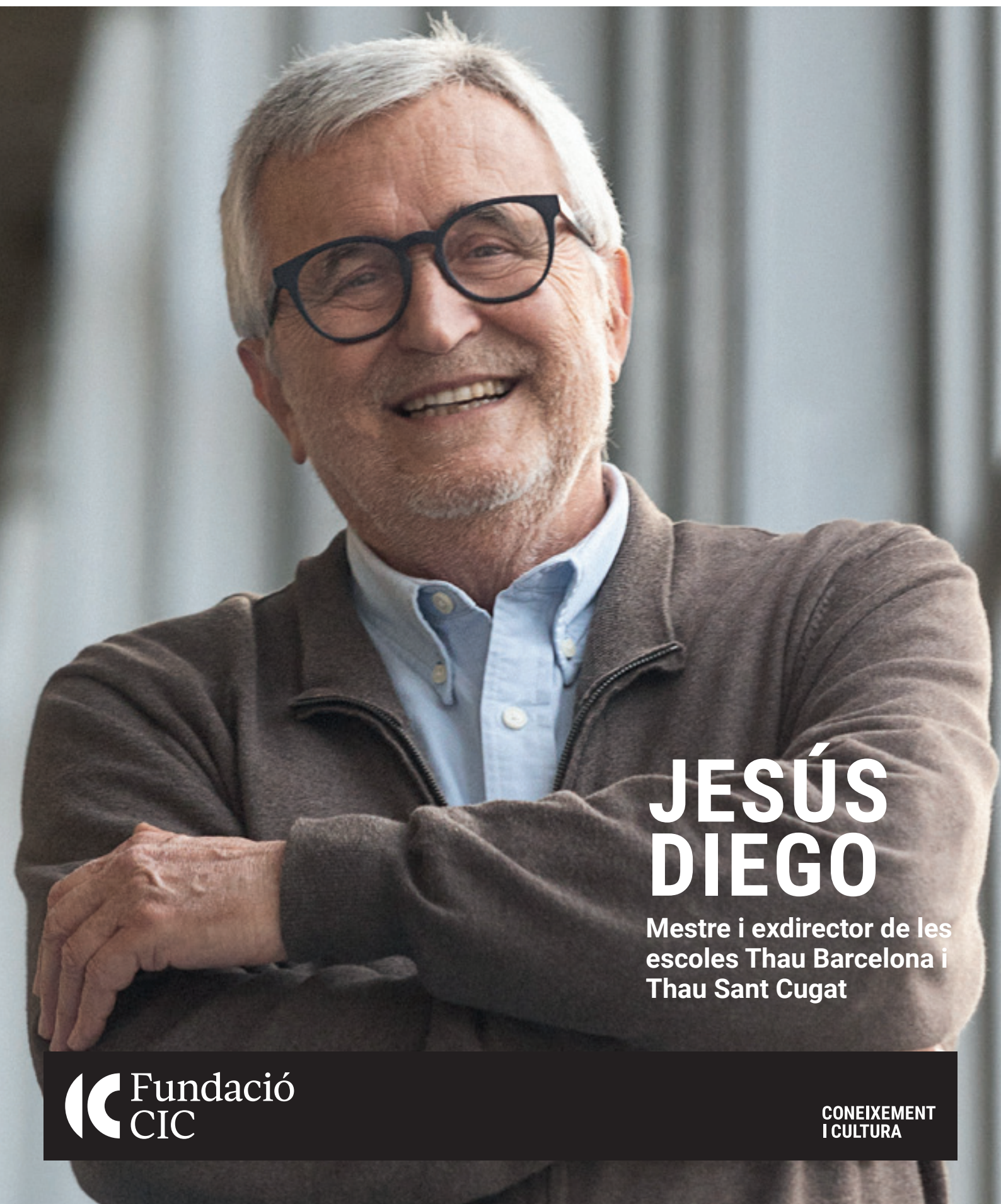

A portrait of Jesús Diego, an older man with grey hair and a beard, wearing black-rimmed glasses, a light blue button-down shirt, and a brown zip-up sweater. He is smiling and has his arms crossed. The background is a blurred indoor setting with vertical lines.

JESÚS DIEGO

Mestre i exdirector de les
escoles Thau Barcelona i
Thau Sant Cugat

Fundació CIC

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
fundaciocic@fundaciocic.org
www.fundaciocic.org

Segell

Publicació de la Fundació CIC

Consell de Redacció

Susanna Álvarez (coordinadora),
Ricard Bahí, Josep Carreras, Eugènia
Mañas i Mireia Serrano

Continguts

Agustí Olivares, Oriol Olivé Camps,
Mario Isaac Vallés Medrano, Joanne
Johnson, Ricard Bahí i Alburquerque,
Clàudia Torrents Herrero, Josep
Carreras Vilà, Família Fernández-
Vallespín, Noemí Collderram i Rafa
Nieto García

Supervisió lingüística

Linguacom, SL

Disseny i maquetació

MANEKO

Impressió

Winihard

Dipòsit legal

B -21561-05

ISSN

2013 – 0775 (paper)
2013 – 0783 (internet)

Edició

300 exemplars

Consulta

www.fundaciocic.org

Contacte

segell@fundaciocic.org

SUMARI

03 EDITORIAL

04 DIÀLEG

Conversa amb Jesús Diego

Susanna Álvarez i Rodolés, coordinadora de la revista

10 ESCOLES

Els alumni de Thau es retroben a l'escola!

Agustí Olivares, director de l'escola Thau Barcelona

Cinquanta anys després

Marga Martínez Pujol-Xicoy, directora d'Educació Infantil de l'escola Thau Sant Cugat

Els batxillerats del CIC, la continuïtat de Thau

Oriol Olivé Camps, director de CIC Escola de Batxillerats

El valor comunitari i transformador de la música

Mario Isaac Vallés Medrano, professor de clarinet, saxo, piano i flauta travessera de l'Escola de Música Virtèlia

En el nostre 60è aniversari compartit

Joanne Johnson, directora pedagògica de CIC Escola d'Idiomes

"Roda el món i torna al Born"

Ricard Bahí i Alburquerque, director pedagògic del CIC

26 PERSONES (ALUMNI)

Definir-se sense pressa

Clàudia Torrents Herrero, joiera i professora de Dibuix, Projectes Artístics i TEG al batxillerat artístic del CIC

29 EDUCACIÓ, SOCIETAT I VALORS

Els amfiteatres de les escoles Thau

Josep Carreras Vilà, coordinador de l'Àrea d'Humanitats i Ciències Socials

33 FAMÍLIES

Una font de llum i esperança

Família Fernández-Vallespín

35 VINCLES

Thau Barcelona - Fundació Tàpies

Noemí Collderram, directora de Primària de l'escola Thau Barcelona

37 DESTACATS

"Som del Thau"

Susanna Álvarez i Rodolés, coordinadora de la revista

Una història de motivació i creativitat

Rafa Nieto García, professor de batxillerat artístic

EDITORIAL

Aquest número de la revista *Segell* té, en el seu conjunt, un to molt emotiu. Evoquem el passat, gaudim el present i projectem el futur.

A més d'articles sobre les celebracions dels seixanta anys de l'escola Thau Barcelona i dels vint-i-cinc anys del batxillerat artístic, hi trobareu textos que us parlaran de com es viu des de dins l'experiència de formar part de la nostra comunitat educativa, unes vivències que marquen tant el professorat com l'alumnat i, lògicament, les famílies que han escollit els centres educatius de la Fundació CIC perquè els seus fills i filles creixin i es formin.

Comencem conversant amb Jesús Diego —amb qui podríem xerrar hores i hores, i no només d'educació!—, i seguidament ja ens endinsem en els textos oferts per les persones responsables dels nostres centres educatius. Els seus articles, com és habitual, ens donen informació del seu dia a dia, del treball i la vida a les aules. Amb motiu d'aquestes celebracions, tots els escrits evoquen un passat viscut amb una certa incertesa però, vista l'experiència, gaudit amb fermesa, convicció i perseverança.

Com ja comença a ser habitual, l'espai reservat a Alumni és de lectura «gairebé» obligatòria, com també la col·laboració d'aquest número de la secció Famílies. Comptem amb un text ben especial de Josep Carreras Vilà, que fa un recorregut històric sobre els orígens dels amfiteatres per centrar-se en la importància d'aquest tipus de construcció a les nostres escoles (uns «espais per a la paraula»), tant a Thau Barcelona com a Thau Sant Cugat.

Tot aquest número està del tot trenat. Confiem que aquesta sigui la imatge que tingueu quan acabeu de llegir-lo. Mentre hi treballàvem, curiosament, ens va venir al cap la singular exposició de Chiharu Shiota (Osaka, 1972) a la Fundació Antoni Tàpies —institució també «protagonista» d'aquestes pàgines. En

aquesta instal·lació realment immersiva, uns filaments vermells tenen la capacitat d'evocar emocions profundes. Unes cadires, totes diferents, de fusta, conviden a aturar-se i fer memòria. Rememorar per continuar. A «Cadascú, un univers», Chiharu Shiota reivindica el vincle amb la terra, amb el passat i amb la memòria; i, a la vegada, l'intercanvi entre presència i absència permet a l'artista de teixir una relectura del passat des de l'evocació, tot posant la mirada en la contemporaneïtat i, per què no?, en la projecció del futur.

Quan hem mirat el passat ens hem trobat amb molta gent coneguda, amb persones que ens han deixat la seva empremta, una manera de ser que ens fa singulars i ser reconeguts arreu. Quan tancàvem aquest número de *Segell* —i en pocs dies de distància—, ens arribaven notícies ben colpidores: la mort de Carola Miró i Bedós, l'esposa del 131è president de la Generalitat, Quim Torra, que havia exercit de professora a l'escola Thau Barcelona fins que es va veure obligada a deixar les classes arran del càncer que patia, i de Roger Ricart Ivern, professor des del 2010 i un gran referent per als alumnes, que també va haver de deixar les aules fa un parell d'anys per aquesta malaltia. A l'últim, vam conèixer la mort de Joan Rigol i Roig, president del Parlament entre 1999 i 2003, entre altres càrrecs, que va ser coordinador de batxillerat de l'escola Thau Barcelona, a més d'amic i col·laborador de Joan Triadú, tal com va deixar escrit en el número 41 de *Segell*, dedicat a la seva figura i a la commemoració del seu centenari.

Des d'aquestes pàgines, volem enviar un record sentit per a tota la comunitat educativa del CIC i, sobretot, per a les seves famílies.

DIÀLEG

Conversa amb Jesús Diego

Mestre i exdirector de les escoles Thau Barcelona i
Thau Sant Cugat

Totes les vegades que hem tingut l'oportunitat de parlar amb en Jesús Diego —un veritable privilegi!— hem pogut constatar la seva bonhomia i integritat. Conversar amb ell és entrar de ple en el món de l'educació, un món que coneix bé, que l'apassiona i que forma part —encara ara, ja jubilat— de la seva vida.

Si llegiu aquest diàleg entendreu la diferència entre «ser mestre» i «fer de mestre», un matís molt important, que singularitza els docents dels centres educatius de la Fundació CIC.

Llegiu-la i gaudiu també d'aquesta conversa magnífica.

Susanna Àlvarez i Rodolés
Coordinadora de la revista

📷 Dan Costa

“S’ha de ser mestre o mestra en majúscules, no es pot exercir sense vocació”

En diverses ocasions s’ha parlat (i s’ha escrit) sobre el pes dins de l’escola de persones com Jordi Cots, Maria Rosa Farré, Joan Triadú, Joan Rigol, Joaquim Vilà, tu mateix... Creus que «ens hem oblidat d’algú» a qui s’hagi de fer algun reconeixement en aquests seixanta anys d’història de l’escola Thau?

Si bé és cert que les persones que has esmentat en la pregunta han estat les ànimes que l’han inspirada, li han donat el nom i han desenvolupat el seu ideari, que arrenca de la Fundació mateixa, crec que encara que sigui de manera molt genèrica el reconeixement hauria de ser per a totes i cadascuna de les persones que hi han exercit o treballat. L’escola s’ha anat construint des de la seva idea inicial de donar resposta a una necessitat social i pedagògica de la dècada dels anys seixanta, basant-se en el treball col·lectiu de totes les persones que hi van participar, incloent-hi les famílies que ens van confiar allò que més s’estimen, els fills i la seva educació. L’escola Thau, el seu projecte, ens ha sobreviscut a tots i com a projecte viu s’hi incorporaran moltes més persones que hi aniran deixant la seva empremta. Penso que si em posés a enumerar persones que han deixat la seva petja me’n deixaria moltes. No seria just. Em sembla millor que cada persona, mestre, alumne, pare, mare, docents i

no docents, que exerceixin o hi treballin, facin el seu propi record. Sens dubte se’n podria fer un llistat inacabable, perquè no oblidem que cada curs s’incorporen noves persones, nous alumnes, noves famílies. L’escola és un tot. Jo vaig ser contractat amb dinou anys, un cop acabats els estudis de magisteri, i tothom em cuidava com un fill. En algun dels escrits que vaig adreçar a Joan Triadú (ens els intercanviàvem sovint) recordo haver-li dit: «Jo, com vostè, m’he fet gran amb l’escola.»

Els principis fundacionals de l’escola Thau es mantenen però hem de ser conscients que la nostra societat ha canviat. Com creus que s’han adaptat aquests principis per donar resposta a les necessitats actuals dels infants i adolescents i de les seves famílies?

L’escola va ser fundada el curs 1963-1964 per la Institució Cultural del CIC sobre quatre principis: pedagogia activa, arrelament al país, a la seva llengua i cultura, obertura social entesa com un servei i un sentit de transcendència adequat als signes dels temps i respectuós amb el pluralisme. Thau és la darrera lletra de l’alfabet hebreu que vol expressar en el nom i la lletra l’esperit de servei a les famílies. Thau, que en la formació del seu alumnat aspira a l’excel·lència, vol formar bones persones capaces de transformar

la societat fent que sigui més justa i inclusiva. I si el seu ideari, i per tant els seus principis, encara es manté viu al llarg de tots aquests anys, n’avalua per si mateix la validesa. També és cert que s’han adaptat i reformulat des del llenguatge però no pas des de l’esperit. La gràcia, si es pot dir així, és veure i saber de quina manera els fem presents en el dia a dia de l’escola, com incideixen en el currículum, amb quin convenciment hi actua el professorat.

Quin d’aquests principis creus que ens distingeix d’altres projectes educatius?

Tal com s’afirma en el llibre commemoratiu del 60è aniversari, ser del Thau ha deixat empremta. El principi de la pedagogia activa, tal com es va anomenar als inicis i que ens vinculava als postulats de l’Escola Nova de començament del segle passat, implicava situar l’alumne al centre de tota l’acció educativa. S’ha de ser mestre o mestra en majúscules, no es pot exercir sense vocació, i lluny de considerar i tractar els alumnes com amics cal estimar-los sabent que som referents en tots els àmbits de la seva educació i aprenentatge. No es tracta de fer-los sentir els millors sinó de fer-los millors a mesura que van creixent. D’altra banda, el binomi família-escola (i per aquest ordre), és indefugible. La relació es basa en la confiança recíproca, amb el benentès que

és la família la responsable principal de l’educació i la criança dels fills i l’escola hi col·labora. Em consta que la Fundació, per adaptar l’acció educativa actual i de futur, ha creat els mecanismes necessaris a través de la Fundació FIRTEDU, que utilitza tecnologies avançades com l’anàlisi de dades, la intel·ligència artificial, models predictius, etc., per crear eines de suport al professorat i als centres educatius, en un entorn cada cop més competitiu i complex. Us convido a visitar el web www.Firtdeu.cat.

Durant l’acte de presentació de Thau, un projecte que fa Escola, ens vas comentar que el principi fonamental de Thau és fer del nostre alumnat les millors persones possibles. Per aconseguir-ho, és indubtable que la feina dels equips docents és bàsica. Com vas treballar, des de dins, la selecció i la formació d’aquests equips per assolir aquest objectiu fonamental?

Cal dir que jo em vaig incorporar a l’escola amb dinou anys i com a mestre de la mà de Jordi Cots. Recordo que en el moment de contractar-me en Jordi Cots me’ls va explicar amb tota mena de detall abans que jo prengués una decisió. Més endavant, passats uns mesos, m’hi vaig adreçar preguntant-li el perquè d’aquella proposta seva i em va respondre que

havia vist en mi «ànima d’educador». Aquestes dues paraules han marcat la meua vocació pedagògica des del primer fins a l’últim dia.

L’any 1987 vaig accedir a la direcció del que aleshores s’anomenava EGB, quan vaig participar en la selecció del professorat que s’anava incorporant a l’escola. Al marge dels formalismes d’una contractació, de la qual cosa s’encarregaven els serveis centrals, jo intentava captar si les persones tenien «ànima d’educadors», quelcom semblant al que avui en diríem «vocació». Si estàvem disposats a aprendre dels alumnes i de l’escola, no a ser mestres sinó a fer de mestres. Quant als equips directius, als quals he d’agrair el suport que em van donar en tot moment, només els demanava, i Déu n’hi do, tres condicions: confiança, compromís i complicitat. Confiança en l’equip, compromís amb el projecte i complicitat en la pràctica, res d’arronsar-se d’espatlles davant de situacions difícils que implicaven la responsabilitat de defensar-les.

Segons el teu parer, què ha de tenir el docent del segle XXI per poder educar a les aules?

El docent del segle XXI ho té molt difícil, ha de competir amb moltes coses que

l'envolten i que tenen capacitat d'influir en la bona o mala educació, perquè sí, també existeix la mala educació. Tan bon punt ha decidit fer de mestre ha d'entendre que educar és aconseguir que l'alumne sigui capaç de decidir i portar a terme els seus propis projectes. Adoneu-vos que jo no faig servir gaire el terme «docent» perquè entenc i diferencio entre ensenyar i educar. Aquest segon va més enllà en el sentit llatí d'*educere*, 'fer aflorar totes les possibilitats de la persona'. Un docent ensenya, instrueix; un mestre orienta, acompanya. La pressió a què està sotmesa l'escola en general és molt gran. Sembla que tot ho ha de resoldre l'escola, quan en realitat la seva missió d'aprenentatge es podria resumir en tres paraules: ensenyar a llegir, a escriure i a comptar —com deia l'Alexandre Galí—, però bé. Quan un nen entén el que llegeix de manera comprensiva, sap expressar-ho verbalment i per escrit, i si entén les regles bàsiques del càlcul té totes les eines bàsiques per seguir progressant. Recomanaria als mestres llegir-se una perla de la pedagogia catalana que a mi em van descobrir quan vaig començar a fer de mestre. *La mesura objectiva del treball escolar*, publicada el 1928, és un treball d'una concepció experimental i d'una metodologia científica que no ha perdut actualitat. Recull la tasca de recerca de Galí sobre les pràctiques de

“Thau vol formar bones persones capaces de transformar la societat fent que sigui més justa i inclusiva”

mesura escolar i la seva simplificació per tal de facilitar i fer més eficaç l'acció docent.

L'educació no és neutra, s'ha de prendre partit per l'alumne, el currículum no ho és tot. Els valors compartits com l'altruisme, l'amistat, l'humanisme, el respecte, la participació i la col·laboració en la missió comuna, han de ser presents en totes les relacions que es donen a l'escola.

Durant quaranta-quatre anys has estat vinculat a la Fundació CIC (com a mestre, tutor, director de Thau Barcelona i adjunt a la Direcció General fins al final de la teva carrera professional), i també has format part de diversos patronats. Com veus el futur de la nostra institució?

Preveure el futur és una mica agosarat i pretensions, tant de bo. Ara bé, la institució que té per missió el fet del servei d'educar i formar els elements més fràgils de la societat, nens i joves, sobre la base de la confiança que li han fet les famílies, estic segur que perdurarà en el temps. S'adaptarà als canvis sense perdre'n l'ideari i el projecte pedagògic, que ha demostrat la validesa durant aquests setanta-cinc anys —«que Déu n'hi do el temps com vola» (com diu la cançó dels vint-i-cinc anys de Thau). Els mestres i els professionals que

hi exerceixen i hi treballen han de fer-ho des del convenciment que participen en una missió molt important, que s'hi han d'implicar pensant que estan sent protagonistes d'un projecte col·lectiu que els captivarà i els deixarà empremta. Thau és una escola que enamora. La institució, que aplega també altres escoles que participen del mateix ideari, ha de vetllar perquè les persones que hi treballen i els pares que hi confien els fills els vegin feliços a l'aula, com deia en Joan Triadú. Els equips directius han de vetllar per l'estat emocional dels mestres i de totes les persones que hi treballen, han de prendre partit perquè l'estat emocional de les persones fa que una institució se senti sana i segura.

Com bé acabes de dir, la confiança de les famílies en el projecte de la nostra institució és clau, una confiança que també ve de lluny i que va fer possible Thau Sant Cugat, oi?

Thau Sant Cugat neix de la petició que adrecen a Joan Triadú un grup de famílies el 30 d'abril de 1994, amb la convicció que una segona escola Thau encaixaria en les necessitats escolars i familiars d'aquesta població del Vallès Occidental. Dos anys després aquesta petició es va transformar en realitat, i el curs 1996-1997 l'escola es va inaugurar amb 128 alumnes, tants com arbres hi ha plantats

a l'entrada. Actualment ofereix totes les etapes educatives a uns 1.050 alumnes, cosa que demostra la seva consolidació i assentament en el territori. I això va ser possible gràcies al convenciment de la Institució, al seu patronat i a la tenacitat d'algunes persones que durant els temps que van durar les obres ens reuníem amb les famílies que s'interessaven pel projecte cada dijous al carrer Martorell, en una petita oficina en què Blanca Serra, secretària del CIC, Elisabet Pujol-Xicoy, administradora, Oriol Vidal, gerent de la Institució, i jo mateix, els explicàvem el projecte pedagògic i financer. Em guardo el record del trosset de cinta que en Joan Triadú va voler compartir amb mi el dia de la inauguració.

«Porto l'escola al cor» ens vas dir durant aquest mateix acte. Quina és la teva vinculació amb Thau i el seu projecte educatiu actualment?

Tinc una filla que hi treballa i em satisfà veure que ho fa amb el convenciment del que us he estat parlant al llarg de l'entrevista. I dos nets petits que s'hi senten feliços i aprenen. Què més puc demanar? Thau és un projecte que enamora.

ESCOLES

Els alumni de Thau es retroben a l'escola!

Agustí Olivares

Director de l'escola Thau Barcelona

📷 **Dan Costa**

THAU
Barcelona

El diumenge 21 d'abril es va celebrar a Thau Barcelona un acte adreçat als alumni amb motiu del 60è aniversari de l'escola. Talment com infants, els antics i les antigues alumnes del Thau van seure a l'amfiteatre per gaudir d'un bocí de Sant Jordi. Qui els ho havia de dir, que els rebria el Drac i el director de l'escola!

Aquest és el guió del diàleg que un servidor i el Drac vam representar aquell dia:

—Bon dia, antics i antigues alumnes de l'escola Thau Barcelona! Benvinguts i benvingudes a casa vostra. Ens fa moltíssima il·lusió tornar a ser amb tots vosaltres a l'amfiteatre, a recer d'aquests tres xiprers que vau plantar al Thau amb Joan Triadú.

Aquests arbres, són un símbol que preservem i mantenim ben viu. Un símbol d'hospitalitat que defineix el tarannà de l'escola... Disculpeu...

(Entra el Drac i la «veu» del Drac)

—Drac, què hi fas tu aquí?

—Hola Agustí! Què vols dir? Avui no fem l'assaig general de l'acte inaugural de Sant Jordi?

—Què n'ets, de despistat. L'assaig amb els alumnes de quart de secundària el farem demà a les tres. Avui és diumenge, i fem una trobada d'antics i antigues alumnes de Thau Barcelona!

—Ah... Sí,! Algú m'ho havia dit. Oh, i tant! Quantes cares conegudes! Ostres, però si esteu igual! Els mateixos ulls d'alegria, el mateix somriure d'emoció... Sembla que fos ahir que celebràveu Sant Jordi a l'amfiteatre de l'escola!

—I tant Drac, ja ho veus... Fa seixanta anys que celebrem Sant Jordi al Thau.

—Seixanta anys! Encara recordo l'any que Jordi Cots, Joan Triadú i Marta Mata van presidir els primers Jocs Florals de l'escola a la torreta del carrer Dr. Roux.

—Sí! Tenim fotografies d'aquell dia! *(L'Agustí ensenya al públic un àlbum de fotografies)*. Mira-te'ls. Deixaré aquest àlbum que ens va regalar Jordi Cots al costat del despatx de Direcció de Primària perquè després el pugueu fullejar.

—Escolta, i ara qui és el director general del CIC?

—Fundació CIC, Drac, ara som la Fundació CIC. Coneixement i Cultura!

—Jo soc de l'època de la Maria Rosa Ferrer i Escofet.

—Quina gran dona! És gràcies a ella que avui som aquí. Si vols capbussar-te en la història del Thau, et recomano que llegeixis el llibre que ha escrit la Teresa Triadú: *Thau, un projecte que fa escola*. T'encantarà! En qualsevol cas, ara el director general de la Fundació CIC és el gran poeta Carles Duarte. Espera Drac, que te'l presento.

(Carles Duarte adreça unes paraules als alumni)

—Què bé que parla el senyor Duarte! Quina veu més maca! Jo en els vells temps també tenia una veu així.

—Sí que és maca, sí, la seva veu. Té veu de rapsode. De fet, en Carles d'aquí a una estona serà un dels rapsodes que recitarà uns versos a la representació *Camins que tallen* que farem a la biblioteca de l'escola. Si pots, vine a veure-la, Drac, t'agradarà molt. Es tracta d'una nova versió de l'es-

pectacle de poesia i música que vam crear amb l'Arnau Vilà fa set anys per homenatjar en Ricard Vaccaro. La lletra de les cançons són versos inspirats en els quadres d'en Ricard. En aquesta ocasió, hi hem afegit nous poemes sobre Thau. Serà entranyable, ja ho veuràs. Recitaran els antics directors de l'escola i antics alumnes: Jesús Diego, Glòria Serrano, Frederic Raurell, Teresa Triadú, Noemí Collderram i Pol Garibaldi. En Ricard Bahí i jo també recitarem i... no t'ho perdis, fins i tot cantarem! L'Arnau Vilà i la Marta Pons són els músics que ja van actuar el 2018, i en aquesta ocasió també tocaran el clarinet i la flauta travessera en Joan Calabuig, director de Virtèlia, i la Sara Serrano, professora de música de la mateixa escola del CIC. I les cantaires que hi participaran són antigues alumnes del Thau!

—Déu n'hi do! Quin nivell, tu! Ostres, en Ricard Vaccaro! Mira que vaig riure amb ell! L'admirava tant! Escolta! M'han dit que la Montserrat Ribó i els fills d'en Vaccaro us han donat totes les diapositives que van fer a l'escola durant els anys que van treballar-hi?

—Sí, Drac! És un tresor! De fet, després pots anar a l'exposició que hem muntat

al pont de secundària. Hi trobaràs un miler de diapositives d'antics alumnes creant a l'aula de plàstica amb en Ricard Vaccaro i la Montserrat Ribó. Potser t'hi trobes en alguna diapositiva i te la pots endur de record!

—Mira que n'arribeu a ser de creatius, al Thau! Escolta, Agustí, després podré saludar els antics i les antigues alumnes i voltar per l'escola? M'han dit que hi ha unes vinyes!

—Si no socarrimes res, i tant que pots fer un tomb amb els antics i les antigues alumnes! Veuràs que l'escola conserva la seva essència! Continua sent una petita ciutat, amb els seus espais diàfans i polivalents per treballar-hi i fer teatre, amb el terra blau... Encara fem plàstica amb artistes, llegim pels descosits i escrivim un munt. Estudiem, treballem amb rigor les llengües i la ciència, i alhora fem un munt de projectes d'aprenentatge servei. Et recomano que facis una passejada pels nous camins de l'escola, hi tenim unes vinyes, un roserar, arbres fruiters, un dipòsit pluvial, etc. I apropa't fins al bosquet i els diferents horts de l'escola. Veuràs que hi tenim un arborètum i zones

de compostatge. I un camp de futbol 7 on abans hi havia pistes de bàsquet. I una zona per aparcar-hi els cotxes on abans hi havia el camp de futbol. I, sobretot, no et perdis el meravellós pati d'I3, el plató de Thau TV, i la reforma que hem fet de la segona planta de l'edifici de secundària. Ep! I treu el cap al menjador, ja veuràs quin canvi! I passeja pel parvulari, hem recuperat el projecte original dels arquitectes i és un espai diàfan amb una acústica extraordinària.

—Segur que les croquetes d'ara no són com les que feien en Quico i la Sole!

—Ja me n'han parlat, ja, d'aquelles croquetes. Doncs t'he de dir que les croquetes que mengem ara a l'escola són molt i molt bones. De fet, estem encantats amb el nostre equip de cuina. Escolta, tenim una cuina de «xup-xup» amb producte ecològic i de proximitat que te'n faries creus...

—Vaja... Doncs un dia ja vindré a dinar amb la Princesa i Sant Jordi.

—I tant, aquell dia li diré a en Jose que faci croquetes de rostit!

—Per cert, encara celebren els Jocs Florals? Recordo un any que el senyor Triadú va agafar una insolació aquí a l'amfiteatre!

—Des d'aquell any que muntem un tendal i el jurat s'hi posa a sota! I tant que celebrem els Jocs Florals! De fet, des de fa uns anys que també es lliuren els tres premis ordinaris dels antics Jocs Florals instituïts pel rei Joan I l'any 1393, d'acord amb el lema de la festa *Patria, Fides, Amor*: l'Englantina d'Or a la millor poesia de tema patriòtic, la Viola de Plata a la millor composició sobre els valors i l'humanisme cristià, i la Flor Natural a la millor composició de tema amorós. I si un alumne de Thau, al llarg de la seva escolaritat, obté tots tres premis, és proclamat Mestre en Gai Saber, també a semblança del que és costum en els Jocs renascuts l'any 1859.

—Renoï, quin devessall de cultura! I algú ho ha aconseguit?

—Sí! L'Oriol Roche és Mestre en Gai Saber de Thau. Encara recordo els versos del poema amb el qual l'Oriol va guanyar la Flor Natural el curs 2011-2012. Es titulava *Un Bes* («Nota a la galta / els llavis dolços / l'alè de mel...»).

— Un poema preciós! Quin poeta, l'Oriol! I què me'n dius, del Tauet i la Taueta?

—Ara tenim uns gegants nous! En Josep i l'Anna, un cuiner i una mestra de plàstica! I un munt de capgrossos! Com aquell Diable dels pastorets!

(*L'Agustí assenyala un capgròs de diable que hi ha al pedrís*)

—Ep, que jo també surto als Pastorets de sisè!

—Els farem sempre, els Pastorets de sisè! Com deia la Dolors Riera, són una petita joia. És un dels tresors que ens va deixar a l'escola en Joaquim Vilà. Quin gran mestre en Joaquim! Escolta Drac, m'ha agradat molt petar la xerrada amb tu aquí a l'amfiteatre. Però ara he d'atendre els alumni, que els he d'explicar moltes coses!

(*L'Agustí ara s'adreça als antics i les antigues alumnes i els mostra un 60 gegant*)

Benvinguts i benvingudes a casa vostra. Gaudiu molt de la diada d'avui. Desitjo que us agradi la representació de *Camins que tallen* que farem a les 12.15 h a la biblioteca. Podeu fer-vos fotografies amb els companys i companyes de la vostra promoció amb aquest 60 gegant. Veureu que l'escola està engalanada per a la celebració de Sant Jordi de dimarts vinent. Com sempre, els alumnes han fet uns treballs preciosos per decorar l'escola: al cancell de primària trobareu seixantes virolats i pastissos, i a secundària, uns dibuixos preciosos. Al cancell de primària també trobareu una taula amb tres llibres blancs perquè hi pugueu deixar un comentari, de fet són els mateixos llibres que vam emprar ara fa deu anys en la celebració del cinquantè aniversari del Thau. No us perdeu la paradeta de llibres que hem muntat davant del despatx de la Direcció de Primària, hi ha un munt de llibres que us podeu endur: quaderns de poesia, llibres del 60è aniversari, el llibre de Thau TV, edicions precioses de la revista *Tocant a mà* o el llibre dels poemes de *Camins que tallen*. Repartits

per diferents espais de l'escola, trobareu rètols amb la informació de la Travessa a Montserrat que farem els dies 7 i 8 de juny. Ah! I recordeu que a través d'aquest enllaç podeu escriure les vostres dades a la base de dades d'alumni. Per cert, us animo a organitzar un sopar a l'escola amb els companys i companyes de la vostra promoció, només ens ho heu de dir i posarem fil a l'agulla!

—Agustí, Agustí! Disculpa, tinc una darrera pregunta: quan celebren l'acte inaugural del dia de Sant Jordi, encara canteu *Els Segadors*?

—Quina pregunta Drac! És clar que sí. És un moment màgic, molt emotiu. Cantem *Els segadors* a recer d'aquesta gran senyera, emmirallats a l'escala vidrada de la nostra escola.

(*Entren tres músics a l'amfiteatre*)

Avui, la Marta, en Joan i la Sara interpretaran *Els Segadors*, la seva música serà la nostra veu. I podrem tancar els ulls per recordar quan celebràvem Sant Jordi de petits... De ben segur que la música ens embolcallarà com un record amable, el record entranyable de la nostra infantesa al Thau.

Cinquanta anys després

Marga Martínez Pujol-Xicoy
Directora d'Educació Infantil de l'escola
Thau Sant Cugat

THAU
Sant Cugat

La meva història a l'escola Thau va començar el setembre de 1972. Ja feia uns anys que a casa el setembre es vivia amb molta emoció, començàvem el mes comprant material per a l'escola i mirant quin reutilitzaríem del curs passat. Aquell curs jo començava l'escola, la tercera de casa que anava al Thau. Recordo amb gran emoció els primers dies i les ganes de començar l'escola de les meves germanes grans.

Els meus primers cursos els vaig fer a l'edifici antic del carrer Doctor Roux, en tinc molts records d'aquells dos primers anys. Recordo les dues columnes d'entrada a l'edifici, la meva primera classe, els Patufets, el despatx de la Quimeta, on calia anar-hi quan ens fèiem mal o per posar-nos el termòmetre; la meva segona classe, que estava al pis de dalt i que per anar-hi calia pujar una escala gran que feia corba, era la classe dels Gats. Per anar al menjador havíem de passar per un túnel i cada dia cantàvem

la mateixa cançó: «Per un túnel passa un tren carregat de nens i nenes, cap a qui cap allà, corre, corre que se'n va.» També recordo un dia que la mestra ens va dir que ens havíem portat molt bé i que aquella tarda vindria el mestre de música dels grans a cantar-nos una cançó amb la seva guitarra –era en Xesco Boix.

Tinc molt present qui van ser les meves mestres d'infantil: la Mercè Jansana, a P3 i P5, i l'Anna Ripoll, que va ser la meva mestra de P4. Totes dues em van marcar i ben segur que han contribuït a la meva decisió de dedicar tota la meva vida professional a l'educació dels infants més petits. Sembla estrany, però quan tanco els ulls i penso en aquella etapa se'm dibuixa un somriure i m'envaeix un amor molt especial.

Tornant de les vacances del Nadal del 1975, vam canviar d'ubicació i d'edifici, i vam estrenar l'escola nova. Quina escola més gran i més blanca, quanta llum i

quins espais més grans, Iniciàvem una nova aventura!

Vaig acabar el parvulari i vaig començar l'EGB, que implicava nous canvis i passar al primer pis. Van ser uns anys bonics i vaig tenir la gran sort de gaudir d'uns grans mestres, el nom d'alguns dels quals encara recordo, i algunes experiències viscudes i d'altres que no recordo però que també van contribuir al meu creixement integral. La Montserrat de plàstica, que em va fer néixer l'interès pel món plàstic i la creativitat. La seva aula al mig de la primera planta, gran, plena de piques i de material divers. L'Elena de castellà, amb els seus esclops de xarol blau elèctric, i en Joaquim Vilar, que em va fer descobrir el teatre i els goigs. També tinc alguns records dels campanyes, dels acomiadaments dels pares, de les motxilles, dels jocs de nit i els focs de camp, de les cançons que cantàvem i de les cabanes que fèiem al mig del bosc. A poc a poc em vaig anar fent gran i vaig

"Els Patufets" de Thau Barcelona (curs 1993-1994). Arxiu de la Marga Martínez.

Treballant a Thau Barcelona. Arxiu de la Marga Martínez.

tornar a canviar de planta, ja estava al pis de dalt, on vaig continuar creixent i aprenent noves coses. Ja anàvem al laboratori, teníem exàmens finals... D'aquesta etapa estic molt agraïda dels consells del Josep Ramon i de l'orientació d'estudis que em va fer en Ramon Boré.

També recordo la festa de Sant Jordi com un dia molt important a l'escola, amb la cantada d'*Els Segadors* i els Jocs Florals. Quins nervis quan tots units a l'amfiteatre, i després de sentir les paraules del senyor Triadú, començaven a dir un per un els guanyadors del certamen d'aquell any. Tot i no haver guanyat mai, sempre tenia un neguit quan deien els premiats del meu curs i quina il·lusió quan el guanyador o la guanyadora era un familiar, alguna germana o germà, cosí o cosina.

Si penso en el meu pas pel Thau, no puc oblidar l'hora de dinar i el menjar de l'escola, no hi ha cap exalumne que no parli de les croquetes de la Sole i el Quico. Quines

croquetes! I del menú preferit per tothom: sopa d'arròs, mandonguilles i donut.

La meva primera etapa a l'escola va acabar a vuitè d'EGB amb unes experiències viscudes molt boniques i amb un grapat d'aprenentatges a la motxilla. En aquell moment no era conscient de tot el que havia après, tots els valors que al llarg de la vida m'ajudarien a afrontar nous aprenentatges, reptes i vivències. Ara, vist amb el temps, en soc plenament conscient i n'estic molt agraïda.

D'altra banda, a l'inici de P3 poc m'imaginava que la primera amiga que vaig fer a l'escola, l'Anna Morales, seguiria sent amiga meva més de cinquanta anys després.

Al cap d'uns anys, vaig començar a estudiar magisteri i les meves primeres pràctiques les vaig fer a la meva escola, al Thau. D'aquesta experiència en va sortir l'oportunitat de fer de monitora de migdia, de «pastora» que en deïem en aquella època,

i a partir d'aquí vaig començar a fer substitucions. Que contenta que estava de poder treballar a l'escola on havia crescut tant en l'àmbit personal com en l'àmbit cognitiu, va ser una gran oportunitat. Dia a dia anava compaginant els estudis, la feina de monitora i les substitucions que anaven sorgint.

“Que contenta que estava de poder treballar a l'escola on havia crescut tant en l'àmbit personal com en l'àmbit cognitiu”

La tercera etapa a l'escola la vaig iniciar el setembre del 1991, fent de mestra. Ara veia l'escola amb ulls de docent. Algunes de les que havien estat les meves mestres passaven a ser companyes i referents, i gràcies a elles vaig anar ampliant la meva formació.

- Representació a l'Escola Thau Sant Cugat (curs 1996-1997). Arxiu de l'escola.

Celebració de final de curs a l'Escola Thau Sant Cugat (curs 1996-1997). Arxiu de l'escola.

"Performance" per Sant Jordi a l'Escola Thau Sant Cuat (curs 1997-1998). Arxiu de l'escola

Celebració de final de curs a l'Escola Thau Sant Cugat (curs 2022-2023). Arxiu de l'escola.

En el claustre docent del curs 1995-1996, en Jesús Diego ens va explicar que un grup de famílies sancugatenques havien demanat d'obrir una escola Thau a la ciutat de Sant Cugat i que, després de fer-ne un estudi, la institució ho valorava positivament i ho tirava endavant. Aquell dia vaig arribar a casa amb un pensament: demanar a la direcció de l'escola si els interessava que jo anés a treballar a la nova escola. L'endemà vaig anar a parlar amb en Jesús Diego i li vaig exposar les meves ganes i raons per oferir-me per

anar a fer de mestra a Sant Cugat i poder aportar el meu granet de sorra a una escola que m'havia donat tant.

El setembre de 1996 iniciava la meva quarta etapa a la institució, aquesta vegada a Sant Cugat, on encara estic treballant. Són molts anys a l'escola, entre Barcelona i Sant Cugat, com alumna i com a mestra. Estic molt orgullosa de formar part d'aquesta gran comunitat. Dono les gràcies a tot el personal que m'ha ajudat a créixer —primer com

alumna i després com a mestra— i m'han donat l'oportunitat de formar part d'aquest gran projecte.

No puc acabar sense mencionar les persones més importants d'aquest relat que van fer possible que comencés la meva història a l'escola Thau el 15 de setembre de 1972. Moltes gràcies mare i pare, moltes gràcies Pilar Pujol-Xicoy i Mateu Martínez.

Els batxillerats del CIC, la continuïtat de Thau

Oriol Olivé Camps
Director de CIC Escola de Batxillerats

CIC
Escola Batxillerats

Compartim l'alegria pel 60è aniversari de l'escola Thau Barcelona. L'escola de batxillerats del CIC va néixer una mica més tard, a principis de la dècada dels setanta, per donar resposta a la preparació per a l'accés a la universitat dels alumnes de Thau i, també, d'altres nois i noies provinents d'altres escoles amb projectes educatius similars. Amb aquesta trajectòria comuna, centenars d'alumnes compartits i unes quantes lleis d'educació, el projecte pedagògic de les dues escoles continua sent compartit i complementari. Els nostres batxillerats acullen tot l'alumnat de les escoles Thau Barcelona, Thau Sant Cugat i de la Fundació Els Arcs que volen preparar-se de manera sòlida per accedir als estudis universitaris i viure l'experiència vital del batxillerat.

L'Escola de Batxillerats, en el marc de la Fundació CIC, ofereix un projecte i uns espais pensats per a aquesta etapa: uns itineraris ben definits de totes les modalitats de batxillerat i una proposta educativa integral que combina una formació acadèmica exigent en les diverses disciplines dels sabers que s'imparteixen a l'escola amb el desenvolupament de competències personals i professionals, per assegurar que els nois i noies estiguin ben preparats per afrontar els reptes futurs en un marc de bon ambient i acompanyament i un desenvolupament i maduració personal en aquests anys d'arribada al món adult.

És constant la col·laboració entre les dues escoles per vetllar per la continuïtat i la coherència del projecte educatiu i per garantir que l'orientació i la transició entre les etapes de l'ESO i el batxillerat es faci de manera coherent i amb l'acompanyament òptim. Quan l'alumnat de Thau arriba al batxillerat canviant d'escola, d'edifici i de docents, percep una mateixa manera de fer i d'entendre l'escola. Un mateix tarannà, un tracte proper amb l'alumnat i les nombroses propostes d'activitats culturals, les sortides per conèixer el país i la realitat social, en són un bon exemple.

Malgrat aquesta voluntat de continuïtat, sovint se'ns qüestiona el grau d'exigència o si els nostres batxillerats són aptes per a tothom. La resposta és clara, l'alumnat graduat d'ESO a Thau que tingui ganes

“L’alumnat graduat d’ESO a Thau que tingui ganes d’aprendre té el seu lloc al CIC”

d’aprendre té el seu lloc al CIC. Els nostres batxillerats es caracteritzen per una avaluació comprensiva: un 95% d’aprovats a primer de batxillerat i més del 97% a l’extraordinària de segon, molt per sobre del sistema, demostren aquesta voluntat d’acompanyar uns alumnes que treballen i aprenen de manera sòlida. Les qualificacions mitjanes de l’escola estan per sobre de les de Catalunya, tant les de batxillerat com les de l’avaluació externa que representa les proves d’accés a la universitat.

La Fundació FirtEdu —que entre altres funcions analitza i ofereix informació de qualitat a partir de les nostres dades acadèmiques històriques— ha fet un seguiment dels alumnes provinents de Thau Barcelona amb diagnòstic d’un trastorn d’aprenentatge, neuronal o emocional que l’afecta (dislèxia, TDA, TDAH, TEA, TCA, etc.) per comprovar-ne l’evolució

un cop arriben al batxillerat. Els resultats d’aquest 7,7% de l’alumnat que tenen diagnòstic provinents de Thau Barcelona durant el període 2011-2022 és gairebé idèntic als resultats de l’alumnat sense trastorn pel que fa al percentatge d’aprovats a segon de batxillerat. El percentatge d’alumnat amb diagnòstic que ha de fer el batxillerat en tres cursos és tan sols d’un 1,6%. Per tant, concloem que obtenen un resultat similar a la resta de l’alumnat, si bé les qualificacions mitjanes, tant de batxillerat, com de les PAU, és lleugerament inferior a les notes mitjanes de l’escola, però, malgrat tot, també per sobre de les mitjanes de Catalunya.

L’explicació d’aquests bons resultats són la detecció de la situació de trastorn d’aprenentatge —que permet activar un pla individual que inclou adaptacions metodològiques, amb el suport del Depar-

tament d’Orientació Psicopedagògica i dels tutors— i un acompanyament dels docents que requereix també l’autoconsciència per part de l’alumne. Aquestes mesures d’adaptació es mantenen també a les proves d’accés a la universitat.

La col·laboració al llarg de tots aquests anys entre l’escola Thau i el CIC ha consolidat un model d’èxit, un projecte educatiu que, malgrat els canvis d’etapa —i en el cas del batxillerat també d’entorn físic—, es manté i és reconeixible. El CIC és la millor opció per a l’alumnat de Thau que vol accedir als estudis superiors. La combinació entre un tracte proper i l’acompanyament per part dels docents, combinat amb un aprenentatge de qualitat i una orientació per estudiar a les universitats més pròximes, i també amb una mirada global, fan del nostre projecte una opció de valor per a l’alumnat del Thau.

Conversa amb l’editora Magda Anglès a la mediateca (hivern de 2023).
Autor: Uri Camps.

Gimcana CICBAT a les instal·lacions de Thau Barcelona (setembre de 2023).
Autor: Uri Camps.

Presentació del treballs de recerca a la Fundació CIC (febrer de 2024).
Autora: Oliva Subirana.

Sant Jordi 2023. Autor: Rafa Nieto.

Pujada al Montcau de segon de batxillerat (tardor de 2023). Autora: Noemí Espinàs.

El valor comunitari i transformador de la música

Mario Isaac Vallés Medrano

Professor de clarinet, saxo, piano i flauta
traversera de l'Escola de Música Virtèlia

Virtèlia
Escola Música

El món que ens envolta fomenta una individualitat, un èxit personal, que ens aïlla cada cop més de la comunitat, de la societat a la qual pertanyem. A la música, tot això es veu en la recerca i el foment, durant anys, de grans virtuoses. El magnífic pianista i compositor, Franz Liszt, és potser l'exemple més clar del triomfant virtuós romàntic, desitjat per crítica i públic, que encara avui és qui més significa l'elogi, el virtuosisme i l'elit musical.

En gran mesura a causa d'aquesta herència, durant anys hem vist els ensenyaments musicals com estudis elitistes, exclusius, característics i propis d'aquells amb determinades facultats musicals innates. Per això aquests estudis han tingut lloc, majoritàriament, en escoles segregades de l'ensenyament general. Afortunadament la realitat està canviant, però hauríem d'anar amb compte de no mantenir aquella visió d'elit, simplement traslladada a un altre centre.

La música ens acompanya des dels alhors de la humanitat. En allò natural sembla trobar-se la música, des d'un significat primitiu territorial i ritual, fins al refinament emocional i espiritual. A més, la música pot tenir un impacte en la personalitat i el desenvolupament personal, i arribar a ser una forma important d'expressió i de propi descobriment. És una forma efectiva d'expressar emocions i sentiments, que pot permetre arribar a entendre millor i gestionar les pròpies emocions. A més, la música compleix un rol important en el desenvolupament cognitiu: fixem-nos en el procés en el qual l'individu aprèn habilitats particulars del pensament com la percepció, la comprensió, la memòria i la gestió de l'entorn.

Però si hi ha una qualitat intrínsecament lligada a la música és el seu valor comunitari. D'aprenentatge en comunitat i de respecte a la comunitat. Les manifestacions musicals de més valor i que més

significat tenen per a la persona són aquelles en què la música ens acompanya i ens simbolitza un ritual, un esdeveniment, un sentiment, una experiència emocional del conjunt que transcendeix la individualitat.

Per tot això els ensenyaments musicals dintre de les escoles de règim general haurien d'estar enfocats a la creació global de la música. Sense rebutjar les classes instrumentals individuals o col·lectives de dos o tres alumnes, però amb la mirada posada en el gran conjunt instrumental on poder crear i expressar emocions. No es tracta de menysprear les capacitats individuals, sinó més bé de posar-les al servei col·lectiu, on crear i interpretar obres musicals amb una transcendència transformadora més àmplia.

La millor eina avui, per a aquesta fita, és la creació de grans agrupacions, corals, orquestres o bandes de música. Grups on poder continuar donant llum a la música, als

Actuació d'intercanvi de la Banda de la Unió Musical d'Algímia i de l'Escola de Música Virtèlia (gener 2024). Autor: David Moreno

sentiments i a les emocions, de la mateixa manera primitiva: en comunitat. De res ens serveix un aprenentatge musical individualitzat si després no podem posar-lo en comú i enriquir-lo amb el conjunt. D'aquesta manera serveix com a activitat de trobada per a alumnes de diferents nivells i edats, amb tot allò transformador que pot arribar a simbolitzar per a l'escola.

“Grups on poder continuar donant llum a la música, als sentiments i a les emocions, de la mateixa manera primitiva: en comunitat.”

Quan es parla de creació i aprenentatge comunitari en música, s'està fent referència al procés en què l'alumnat crea i aprèn música en cohort, en què diferents valors, capacitats i hàbits com el respecte, l'escolta, l'atenció, la partici-

pació, etc., prenen la mateixa importància que el talent instrumental personal. És més, aquest últim cobra la missió de ser model i ser tramès entre alumnes i per als alumnes, amb una significació molt important en aquest procés d'ensenyament-aprenentatge. Arribant al punt on l'alumnat de cursos més avançats ensenya actituds, conceptes musicals o instrumentals als companys que s'inicien.

A més a més, aquesta visió educativa de la música té un valor significatiu força important per als estudiants novinguts. Es troben participant en una activitat comunitària escolar, compartint faristol, tradició, valors i emocions amb els seus nous companys, que amb diferents nivells aconsegueixen, tots plegats, crear i mostrar una obra musical de manera conjunta. De ben segur que aquestes activitats de manera continuada aconsegueixen una experiència transformadora força important per a la seva integració.

Per tal d'aconseguir-ho l'escola fa una forta aposta de futur i una despesa en un banc d'instruments: flautes travesseres, clarinets, oboès, fagots, saxòfons, trompetes, trompes, trombons, instruments de percussió, etc. Un banc d'instruments d'unes dimensions mínimes, de manera que l'alumnat pot escoltar i provar l'instrument amb el qual vol participar en el conjunt musical de l'escola.

No ens hem d'oblidar del poder transformador de la música, amb clars exemples com el sistema d'orquestres de Veneçuela, el sistema de bandes escolars i universitàries dels Estats Units, i que cada vegada més la pràctica musical instrumental s'introdueix a les escoles del Regne Unit i França. La música no ens transforma per si mateixa, ho fa el lloc on la posem a les nostres vides. Tal com va dir Shinichi Suzuki, «els nens no han de ser grans músics sinó, mitjançant la música, arribar a ser grans persones».

En el nostre 60è aniversari compartit

Joanne Johnson
Directora pedagògica de CIC Escola d'Idiomes

La relació que té l'Escola d'Idiomes amb Thau Barcelona no es defineix pel sol fet que organitzem classes per a l'Aula Oberta o el casal d'anglès a l'estiu, sinó que és una relació molt més estreta.

Vaig començar a treballar a l'Escola d'Idiomes de Via Augusta el setembre de 1992. Aleshores, alguns dels actuals professors d'anglès de Thau Barcelona eren els meus companys, ja que també estaven treballant a les classes extraescolars. Hi havia col·laboracions entre tots dos centres i ja aleshores intercanviàvem idees, com continuem avui. Ràpidament, em vaig adonar que el CIC era molt més que l'edifici de la Via Augusta.

Ponents convidats: contribució als objectius principals de Thau

La primera vegada que em van demanar d'anar a Thau Barcelona va ser com a ponent convidat. L'objectiu general era que generés interès en l'alumnat d'ESO per les diferents cultures i l'anglès. Era la dècada dels noranta, abans de l'arribada de Netflix i els podcasts, de manera que no hi havia gaire pràctica lingüística disponible fora de l'aula. Vam anar, armats amb mapes, a parlar de la música pop britànica, les Highlands escoceses, la tradició de cant de les valls de Gal·les i el beisbol americà. Amb el temps, aquestes xerrades van evolucionar cap a temes que coincidien amb els objectius que marcava l'equip de Thau Barcelona cada any. L'any

2023, mentre Thau Barcelona treballava en els objectius de desenvolupament sostenible (ODS), en Lalo Harris va agafar la seva guitarra i va parlar del viatge que havia fet per l'Amèrica del Sud, l'Asmaa Haris va parlar del racisme implícit, la Michelle Attala va parlar de treballar en turisme a l'Àfrica, i la Shaina Machlus va fer una xerrada sobre la importància del «consentiment» en tots els contextos.

Activitats en anglès: Learning by doing in Primary

Fa uns deu anys, l'Anna Colom (coordinadora d'anglès de primària) va voler convidar a les aules de primària professors de l'Escola d'Idiomes que tinguessin aficions interessants per fer diferents

Taller de teatre en anglès (Curs 2023-24). Autora: Anna Colom

Taller de música en anglès (Curs 2023-24). Autora: Cristina Vega

activitats amb l'alumnat. Com a resultat, en aquest temps s'han organitzat tallers amb un malabarista i amb un professor d'esgrima del Regne Unit, un cuiner dels Estats Units i una actriu de Portugal. Els infants gaudeixen de l'oportunitat d'utilitzar l'anglès per aprendre a fer alguna cosa inusual o diferent.

Exàmens

Amb el director Frederic Raurell, Thau Barcelona convidava cada any un equip de professors de l'Escola d'Idiomes per fer un examen oral d'anglès a l'alumnat de sisè de primària i segon d'ESO, amb l'objectiu d'establir el nivell en sortir de primària i veure si l'alumnat d'ESO anava ben encaminat per assolir el nivell B2 a

quart d'ESO. Fins avui, continuem fent aquestes avaluacions de sisè de primària i cada alumne fa una entrevista en anglès amb un «examinador» imparcial. Per a molts és la seva primera experiència amb un examen més formal, fet que creiem que augmenta la seva confiança quan experimenten la sensació d'èxit.

Intercanvi d'idees

Els departaments de Francès de Thau Barcelona i de l'Escola d'Idiomes sempre s'han reunit de manera periòdica per discutir el currículum i compartir idees de millora. Ho vaig poder veure de primera mà amb la Gina Viala (antiga professora de Thau Barcelona i posteriorment directora de l'Escola d'Idiomes), i ara

amb Florence Brun. Els equips també segueixen el progrés dels estudiants d'aquestes escoles i s'asseguren que els que opten als exàmens oficials i/o al batxibac tinguin el nivell requerit. Amb les coordinadores d'anglès a Thau Barcelona, la Cristina Vega i l'Anna Colom, potser no ens trobem regularment, però estem en contacte constant. Aquest trimestre tenim previst reunir-nos amb l'equip de Thau Sant Cugat i de batxillerat per parlar de les implicacions de la IA i el seu futur paper a les nostres aules. Tenim l'objectiu comú d'avançar amb entusiasme i presentar les millors idees per als infants i joves dels nostres centres educatius.

“Roda el món i torna al Born”

Ricard Bahí i Alburquerque
Director pedagògic del CIC

A voltes la vida dona tantes voltes que tornes als orígens i a les essències del que ens precedeix. Des dels nostres CIC Cicles Formatius encetem de bell nou l'opció d'oferir formació per a futurs professionals en llars d'infants o, expressat d'una manera oficial, d'un tècnic o tècnica superior d'Educació Infantil que té com a primera sortida professional ser educador o educadora en el primer cicle d'educació infantil (de 0 a 3 anys).

Tanmateix, des de la reflexió més pregonada i sincera, es veu absolutament coherent que una institució com la nostra, amb 75 anys d'història, torni als orígens oferint una formació específica a futurs docents, ja que la nostra manera de fer és quelcom que ens distingeix i ens caracteritza. Tenim molt a ensenyar i, també, sabem com fer-ho.

De fet, com avançava, per al CIC no és gens nou. Justament el 1956 es va crear l'Escola de Jardineres-Educadores de la mà de Maria Rosa Farré i Escofet, amb el propòsit de donar una formació integral. Teresa Viladevall, la seva primera directora, va dir en una entrevista que «Volia una educació lliure i honesta. La Maria Rosa tenia l'empremta de l'escola Blanquerna i això ho duia a dins. Les idees de Piaget, de Fröbel, de Montessori i de l'escola activa estaven molt presents en el seu pensament pedagògic. Li preocupava l'esperit de l'educació, no tant els objectes o les tècniques»¹. D'aquesta formació va

sortir un bon nombre de «jardineres» que buscaven escola per fer realitat la seva vocació educadora, i així va ser com va sorgir la necessitat de crear l'escola Thau, que va ser inaugurada l'any 1963. Aquest esperit, renovat i actualitzat, està

“El 1956 es va crear l'Escola de Jardineres-Educadores de la mà de Maria Rosa Farré i Escofet, amb el propòsit de donar una formació integral”

en el moll de l'os dels nostres docents i ens ha portat a fer aquesta oferta educativa i, fet realment molt destacat i molt rellevant, de la mà de l'expertesa de Blanquerna —Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport de la Universitat Ramon Llull—, molt més que una primera coincidència amb el nom, sinó tota una declaració d'intencions de tenir un referent de primer ordre en la formació de mestres del nostre país. Blanquerna ofereix una educació integral de qualitat que va més enllà de l'àmbit acadèmic, amb una metodologia singular i personalitzada. Aquesta suma ens porta a fer una oferta conjunta que comporta: professorat del CIC i de Blanquerna, experiències formatives d'un alt valor pedagògic, una extensa xarxa de centres en pràctiques i una atractiva convalidació de crèdits específica entre el

grau superior de Cicles i el grau universitari d'Educació Infantil de Blanquerna.

Des de la mirada de CIC Cicles Formatius, també manté l'esperit dels seus orígens d'estar absolutament compromesa en l'educació, des de l'acompanyament que rep l'alumnat de part del professorat, des de l'àmbit acadèmic i competencial fins a l'àmbit personal i orientador. Sense deixar al sarró més aspectes que sumen, com són l'aposta per l'FP dual, els programes Erasmus, activitats complementàries en espais com poden ser les escoles Thau o les llars d'infants amb les quals tenim connexió.

El resultat de l'equació de tots aquests trets fan que la nostra proposta formativa de tècnic o tècnica d'Educació Infantil sigui molt atractiva per als joves que se sentin atrets per l'educació dels infants.

Activitat i vida del parvulari de l'escola Thau Sant Cugat (novembre de 2023).

¹ Extret del llibre de Francesc Torralba *Entre la fe i la cultura. Memòria i pensament de Maria Rosa Farré i Escofet* (2003).

PERSONES (ALUMNI)

Definir-se sense pressa

Clàudia Torrents Herrero
Joiera i professora de Dibuix, Projectes Artístics i TEG al batxillerat artístic del CIC

«Paciència» és la paraula que més vegades m'han repetit en aquests trenta anys acabats d'estrenar. I, quina exasperació, quan estàs aprenent i tens pressa, haver d'escoltar aquest consell, oi? Sempre he estat una persona amb inquietuds artístiques molt diverses, així que el meu procés d'aprenentatge ha estat anar tastant-ne diverses: la il·lustració, el disseny gràfic, les arts escèniques, la joieria i la docència. Actualment compagino aquestes dues últimes, fent de professora als matins i a les tardes dedicant-ho al projecte de joieria personal.

El meu pas pel batxillerat el recordo agre-dolç. Van ser dos anys molt intensos i sent una adolescent autoexigent tot es

magnificava, però per sort estudiava allò que m'agradava, l'artístic. Les assignatures em van servir per ampliar mires i entrenar l'ull crític. El professorat que vaig tenir, del qual guardo un molt bon record, em van fer de pont a una realitat propera que se'm dibuixava confusa —«paciència, trobaràs el teu lloc!»— em deien.

En acabar el CIC vaig apuntar-me al grau d'Arts i Disseny de l'Escola Massana, ja que m'oferia un bufet lliure de tallers per explorar i potenciaven la interdisciplinarietat. Els cinc anys d'universitat van ser molt productius. Tenia el cor dividit entre la narració visual (il·lustració) i les arts aplicades (joieria, ceràmica, tèxtil) i em trencava el cap per poder-les unir

d'alguna manera, però no sabia ben bé com. L'Erasmus a Roma em va permetre fer assignatures d'ambdós àmbits i vaig acabar el grau decantant-me cap a la primera opció.

La veritat és que he tingut bons referents de professors i amistats de les diferents etapes educatives, dels quals he après molt. Així i tot, vaig viure com un alliberament desprendre'm del format acadèmic durant un temps i donar pas al món laboral.

Les meves primeres feines van ser com a il·lustradora per a la Diputació de Barcelona i dins una empresa com a dissenyadora gràfica. Feia també de professora particular i alguna substitució esporàdica

Soldant al taller (2022). Autora: Diana Cortés.

LP Pack Pro Nobis de Tarta Relena, editat per Urpa i Musell i Indian Runners. Dissenyat juntament amb Sudiopol i imprès a l'Anacrònica (2021). Autor: StudioPol.

al CIC. Els caps de setmana els passava assajant amb un grup d'exalumnes del CIC amb qui teníem un grup de teatre amateur, un espai increïble de creixement col·lectiu, on jo m'encarregava del vestuari i l'escenografia. Al cap d'un temps, un parell d'aquestes amigues van formar un grup de música, l'actual duet Tarta Relena, i com era molt orgànic treballar plegades vam continuar col·laborant. És així com des del 2018 fins al 2022 vaig ocupar-me de la direcció d'art dels seus àlbums, sessions de fotos i espectacles: *Ora pro nobis*, *Intercede Pro Nobis* i *Fiat Lux*.

En paral·lel a les feines que em sostenien econòmicament, seguia investigant en el meu projecte artístic personal i vaig trobar el punt mitjà entre el gravat i la joieria. Però havia de perfeccionar la tècnica de joieria i vaig tenir la sort que, només amb 24 anys i sense gaire experiència, la joiera Cristina Junquero m'acceptés per fer unes pràctiques al seu taller. M'hi vaig quedar quatre anys treballant-hi com a ajudant, fent la producció de totes les

seves peces. Mai oblidaré el post-it que em va enganxar sobre la taula quan feia poques setmanes que era amb ella, amb un amenaçador «PACIÈNCIA», que m'observava mentre intentava soldar allò que m'havia demanat —una altra vegada, la maleïda paraula. Vaig haver d'integrar la paciència en la pràctica per poder arribar a dominar l'ofici. John Berger diu que

“Les signatures em van servir per ampliar mires i entrenar l'ull crític”

«aprendre a dibuixar és aprendre a mirar», i això es pot extrapolar a moltes de les feines creatives i sobretot manuals, ja que hi ha d'haver una coordinació entre mà, ull i cervell que no s'aprèn d'un dia per l'altre. Moltes vegades estem parlant d'anys. Quan t'interessen les professions creatives és important començar a entrenar la mirada com més aviat millor. És un procés invisible necessari que es pot confondre amb un «no estàs produint».

Fa cinc anys que soc autònoma i tinc el meu propi projecte de joieria sota el nom d'Arkivia, en el qual combino encàrrecs per a altres i col·leccions pròpies. He treballat per a empreses com Mango fent disseny i prototips de bijuteria. La feina de taller és solitària i, arran de la pandèmia, vaig sentir la necessitat d'estar més en contacte amb gent. L'educació sempre m'ha interessat i crec que tenint experiència laboral fora de les aules pots acostar-t'hi amb una altra perspectiva.

Quan miro la Clàudia de 18 anys m'adono que ja hi havia una gran part del que vull fer avui, i això em dona pau. La paciència ha servit per fer créixer una mirada més rica. Actualment, he tornat a l'escola per saciar la *freak* tastaolletes que porto dins i acompanyar tal com van fer amb mi. Ara soc jo qui em trobo repetint la paraula «paciència» davant d'algun alumne amb molta pressa.

EDUCACIÓ, SOCIETAT I VALORS

Els amfiteatres de les escoles Thau

Josep Carreras Vilà
Coordinador de l'Àrea d'Humanitats i Ciències Socials

«[...] els vaig demanar [als arquitectes] que res a l'escola no fos sumptuari o sumptuós sinó santuari.»
Joan Triadú

Indestriablement lligats a la imatge de les escoles Thau Barcelona i Thau Sant Cugat, els amfiteatres formen part de la memòria de milers d'alumnes i representen el lloc on es porta a terme el joc de la comunitat, on potser s'expliciten millor les formes educatives. Prenen difusament la forma dels teatres grecs i les àgores del període hel·lenístic i com a tals simbolitzen l'escolta o el diàleg, saben despertar perspectives festives o solemnes i celebren commemoracions, premis i homenatges en un reguitzell continu curs rere curs. Espais d'una certa sacralitat, èmuls de les capelles a les escoles confessionals, familiars, llocs d'uns rituals entesos en el context de l'escola, institució educativa de màxima importància per als infants i un nou centre en les seves vides.

Però, teatres o amfiteatres? Es coneixen com «amfiteatres», però amfiteatres, a dreta llei, implicaria una forma doble, tancada sobre ella mateixa i de forma oval, com a Arle, Nimes o el Coliseu de Roma. Modernament el terme «amfiteatre» es fa servir per identificar una construcció oberta en forma d'hemicicle o amb grades, per bé que la disposició de les seves parts es refereix més a la del teatre grec.

La forma del teatre grec va començar a forjar-se cap al segle IV aC, força tardanament si hom pensa en el llarg recorregut que ja tenia la tragèdia. Tespis, per exemple, actiu almenys entre el 560 i el 546 aC, considerat l'inventor de la tragèdia, actor, coreògraf, poeta i músic, presentava les seves obres en un teatrí ambulant durant les festes camperoles dedicades a Dionís, també a les places de les ciutats. Va viure dies de glòria i es va emportar la victòria al concurs teatral organitzat pel tirà Pisístrat a les Grans Dionísiaques d'Atenes el 546 aC. Però tot va començar a l'àgora d'Atenes.

L'àgora d'Atenes va ser el primer lloc especialitzat on es va fer teatre, la plaça pública de la polis, el mercat, però també el lloc de la paraula, de l'assemblea. El públic s'asseia al damunt d'unes grades de fusta efímeres i assistia a les representacions. Un mal dia una de les estructures va cedir i es va aprofitar per traslladar les representacions al flanc sud de l'Acro·polis, al santuari de Dionís.

Els amfiteatres de Thau Barcelona i de Thau Sant Cugat se'ns apareixen com uns edificis multifunció on l'aire lliure és molt important. «Àgora» no vol dir res més que 'lloc obert de reunió', on la vida pública de la polis es visualitzava i on mostraven la seva resistència estructures i institucions; les discussions, els debats o els anuncis hi tenien el seu espai. El teatre grec és també a l'aire lliure, à *plein air*, enmig del paisatge, θέατρον, lloc des d'on es contempla, afirmació arquitectònica amb una clara vocació democràtica. La grada obrada seguint el pendent de la muntanya acull la població, la forma corbada, còncaua, ja

Amfiteatre de Thau Sant Cugat. Autor: Batlleiroig Arquitectura

Amfiteatre de Thau Barcelona. Autora: Noemí Collderram.

“Des dels seus orígens la forma del teatre ha representat comunitat i construcció de la identitat”

n'és per si d'acollidora; la bona acústica també hi és present, la disposició de tot el conjunt hi ajuda. Davant l'hemicicle (κοῖλον) hi ha un espai llis i buit, el lloc de la dansa o orquestra (ορχήστρα) i davant d'aquesta l'escenari o més ben dit l'escena (σκηνή), lloc on es desenvolupa l'acció. Podríem ara, tanmateix, desfer-nos en una munió de consideracions tècniques però retindrem només que des dels seus orígens la forma del teatre ha representat comunitat i construcció de la identitat. Els escenaris són el marc de les més variades celebracions molt més enllà del fet purament teatral, s'incrusten en el substrat cultural de les col·lectivitats i actuen com a dispositius d'irradiació cultural en el mode més ampli.

Els nostres amfiteatres combinen les funcions, els usos tradicionalment donats a aquests espais la funció principal dels quals, més enllà de les representacions o reunions de tota índole, és la de concentrar la comunitat educativa per tractar afers d'importància relatius a la seva

continuitat. Les celebracions i les festes n'ocuparien el centre i amb aquestes els cicles anuals, que subratllarien la pertinença al grup. Veure i ser vist, participar, escoltar, celebrar per reforçar la identitat; la forma de l'àgora i la del teatre són referents d'una manera de trobar-se, no en un espai improvisat sinó en un espai *ad hoc*, ritualitzat i simbòlic, apte per a tot allò que ambiciona l'educació, la respectabilitat del fet d'educar. Ni sumptuari ni sumptuós, santuari.

L'escola Thau Barcelona es construeix entre el 1972 i el 1974 i consta de dos cossos situats a nivells diferents units per un amfiteatre. Aquest crea una transició resolta sobretot en l'aspecte visual: remuntem visualment i amb molta facilitat les grades escalonades fins a topar amb l'edifici situat a la cota superior. L'amfiteatre de Thau Barcelona compleix un requisit de la majoria dels teatres antics, aprofitar un pendent natural, un desnivell on s'encabirà la cavea. La forma gairebé semicircular abraça la mirada i possibi-

lita una contemplació en horitzontal de la construcció, referent antic que no ofereix possibilitat de dubtes.

L'escola Thau Sant Cugat es deixa guiar més per un sistema de grades on la semblança més pertinent seria l'àgora. El sistema de grades s'obre de forma trapezoidal i presenta diferents nivells per facilitar l'accés des del centre, inclou a més dos arbres plantats en un dels seus flancs; igualment tenim el treball a dos nivells tot i que no arriba a la transcendència de l'anterior, nexa o connexió entre dos edificis.

El brutalisme constructiu i els perfils austers donen als conjunts un to polit i solemne que inevitablement serà trencat pel color de bates i vambes i transitat infinitat de vegades per lleugeríssims peus que quan aconsegueixen aquietar-se seran conscients de la màgia de la paraula en un indret símbol i encarnació de les grans i nobles celebracions. Dues arquitectures parlants pensades per a la parla. L'antiguitat és molt moderna.

FAMÍLIES

Una font de llum i esperança

Família Fernández-Vallespín
(Laura, Anna, Marta, Anna i Josep)

És difícil expressar amb paraules la profunda gratitud i admiració que sentim cap al Thau. Seixanta anys de dedicació, de passió, de compromís. Així és l'escola Thau, una institució que ha marcat profundament les nostres vides i les de les nostres filles al llarg dels anys. En aquesta celebració dels seus seixanta anys d'història, ens submergim en un mar de records, emocions i agraïment per tot el que aquesta escola ha significat per a nosaltres.

Quan vam arribar per primera vegada a l'escola Thau fa ja vint-i-set anys, érem una família jove plena d'il·lusió i esperança pel futur de les nostres tres filles. Amb elles, petites, agafades de la mà, vam entrar en aquesta escola amb el cor palpitant d'emoció i els ulls brillants de promeses per venir. La nostra família provenia d'Igualada i no teníem cap referència respecte als centres educatius

existents a Barcelona, els seus idearis, l'estil de formació, l'entorn educatiu, el professorat, etc. Tot eren dubtes. La tria que en féssim acolliria progressivament les nostres tres filles. Per tant, teníem una enorme responsabilitat.

Durant les jornades de portes obertes que fan els centres, vàrem visitar diverses escoles amb una gran diversitat d'idearis, públiques, privades, concertades, religioses, agnòstiques, etc., però al final l'elecció (com gairebé sempre) va ser a través de la connexió amb les persones que ens van atendre, l'amabilitat, la franquesa, la tranquil·litat, des de la persona que controlava l'accés al recinte fins a la persona que ens va donar la clara explicació de l'ideari, en què destacava, entre d'altres, els valors basats en l'humanisme cristià i la pedagogia personalitzada a l'alumne. Encara recordo aquesta frase: «Aprendre a conèixer i la curiositat per les coses», que avui continua acompanyant

la nostra família. Des del primer moment, vam sentir que havíem trobat més que una simple institució escolar; havíem trobat una segona llar, un lloc on les nostres filles podrien créixer i desenvolupar-se en un entorn segur i acollidor.

El pas dels anys ens ha portat moments de felicitat, de rialles i també de reptes superats. Hem vist les nostres filles florir sota l'atenta mirada del professorat i el suport del personal administratiu. Cada docent, cada membre de l'equip educatiu, ha dedicat el seu temps i la seva energia a guiar, ensenyar i inspirar el seu alumnat i contribuir al seu desenvolupament acadèmic, emocional i personal. Hem estat testimonis de la seva dedicació i del seu compromís amb l'educació dels joves, i per això els estem profundament agraïts.

Però l'escola Thau no només ens ha ofert una educació de qualitat; també ens ha

Infants a l'amfiteatre de l'escola (2000). Autora: Anna Vallespín Aguado

Lectura de textos durant la celebració de Sant Jordi (2006). Autora: Anna Vallespín Aguado

inculcat valors que duraran tota la vida. Valors com la responsabilitat, el respecte i la solidaritat s'han convertit en part integrant de qui som com a família, gràcies a l'enfocament holístic de l'educació que es promou.

L'àmplia oferta de la Fundació CIC demostra un compromís clar en la formació i l'educació d'alumnes, encaminats a convertir-los en persones amb valors i capacitat de treball, que els permetin afrontar les exigències de l'entorn no només laboral, sinó també interpersonal.

Una menció amb molta estima és per a l'Escola de Pares, punt de trobada on hem trobat suport, amistat i una sensació de comunitat que ens ha enriquit com a família. Hem compartit experiències, preocupacions i consells amb altres pares i mares amb la mateixa passió per l'edu-

cació dels seus fills. Voldríem fer un especial reconeixement a totes les persones que ho van fer possible.

Cada dia que passem per davant de l'escola Thau és un recordatori del poder transformador de l'educació. Aquí, els somnis prenen vol, les idees prenen forma i les amistats es converteixen en llaços que duren tota la vida. A través de les seves activitats extracurriculars: des de l'art i la música fins als esports i la tecnologia, cada activitat està dissenyada per fomentar la creativitat, la col·laboració i el creixement personal dels estudiants. Aquí, els alumnes tenen l'oportunitat d'explorar passions i interessos, desenvolupant habilitats i talents que els prepararan per a un futur ple d'èxits i satisfacció.

En aquesta celebració dels seixanta anys de l'escola Thau, ens adonem que l'impacte d'aquesta escola no es limita als

murs de les seves aules. S'estén a tota la comunitat, i deixa una empremta indeleble en tots els qui tenen el privilegi de formar-ne part. Per a nosaltres, l'escola Thau és més que una institució educativa, és una font de llum i esperança en un món en canvi constant.

Volem expressar la nostra profunda gratitud i admiració per tot el que l'escola Thau ha significat per a la nostra família. Que el seu llegat perduri per molts anys més, inspirant i formant les futures generacions de joves capaços de fer del món un lloc millor.

Per molts anys, estimada escola Thau! Que els vostres pròxims anys vinguin plens de noves aventures, èxits i moments de felicitat compartida. Perquè mentre existeixi l'escola Thau, sempre hi haurà una família agraïda i orgullosa de formar-ne part.

Thau Barcelona - Fundació Tàpies

Noemí Collderram

Directora de Primària de l'escola Thau Barcelona

El mes de febrer del 2019 els alumnes de primer de primària de l'escola van fer una visita a la Fundació Tàpies de Barcelona amb les seves tutores i les mestres de plàstica. La visita va ser una veritable font d'inspiració creativa per als infants. Tant és així que aquests alumnes van crear una extraordinària instal·lació artística col·lectiva, que es va exposar al cancell de l'edifici de primària de l'escola.

Una alumna de la promoció de primer va proposar a les mestres de plàstica d'escriure una carta al Museu per explicar-los el treball que havien fet amb la voluntat de convidar-los a visitar la seva exposició a l'escola. De seguida vam posar fil a l'agulla, els alumnes van escriure un munt de cartes per explicar el seu projecte i també van enregistrar un vídeo per a Thau TV. La direcció del Museu va quedar meravellada i va acceptar la invitació! Un divendres a la tarda, la direcció de la Fundació va visitar l'escola Thau Barcelona i els alumnes de primer de primària els van explicar quin havia estat el procés d'elaboració dels seus treballs.

L'experiència va ser tan reeixida que aquell mateix curs les direccions de la Fundació Tàpies i l'escola Thau Barcelona van signar un conveni de col·laboració amb l'objectiu de promoure relacions de caràcter educatiu i artístic entre l'escola i la Fundació, per tal de fomentar el debat i l'intercanvi d'experiències sobre tots els temes que puguin beneficiar ambdues institucions, especialment sobre la recerca de la creativitat contemporània.

El 4 de juny de 2019, la Fundació Antoni Tàpies va cedir el seu auditori per fer una exposició amb les obres dels alumnes de primer de primària. L'exposició es va compartir amb les famílies en el mateix Museu i es va fer una petita presentació del procés de creació de les noranta-sis obres que formaven la mostra.

Al llarg d'aquests darrers anys, aquestes són algunes de les activitats que s'han dut a terme entre les dues institucions:

Un objecte i quatre històries

En aquest projecte de cocreació amb la Fundació Tàpies, els

alumnes de sis i set anys de Thau Barcelona van crear petites obres d'art que amaguen moltes històries... Una peça de roba de la infància emmarcada en un bell record, un polsim fugisser de sorra, un trosset subtil de fusta, una gotellada de pigments, empremtes isolades de vernís, bocins de mots i paraules provinents d'ecos, etc. L'infant organitza la matèria i alhora la transforma en un petit quadre que respon a la pregunta: una peça de roba pot amagar una història? Els nens i les nenes de l'escola Thau Barcelona van crear el record de la seva història d'infantesa deixant volar la seva curiositat a través de l'experimentació, descabellant i alhora confegint la seva imaginació amb un llenguatge planer farcit de formes, textures i colors. Els infants es van apropar a l'obra suggeridora d'Antoni Tàpies des de la quotidianitat personal. I, en fer-ho, van gaudir d'un procés creatiu

extraordinari que no oblidaran mai. Les obres d'art que van crear els alumnes de primer van ser tan boniques que fins i tot es van exposar a l'Hospital de Sant Joan de Déu.

Un mur de cadires

El 2020 la Fundació Tàpies va commemorar els trenta anys de la inauguració de la seva seu i, per celebrar-ho, diverses escoles de la ciutat van participar en una exposició col·lectiva. La cadira ha esdevingut el símbol de la Fundació amb la presència d'una gran cadira suspesa al núvol que corona la façana de l'edifici. A partir d'aquest objecte quotidià, els alumnes de quart de

primària de Thau Barcelona van elaborar creacions artístiques amb el dibuix del natural, el collage i l'edició digital. El resultat va ser un centenar de poemes visuals inspirats en la cadira, aquest objecte quotidià que tenia una gran càrrega simbòlica per a Antoni Tàpies.

Curs 2023-2024: Any Tàpies

Durant aquest curs, l'escola Thau Barcelona ha participat en accions educatives preparades per la Fundació Tàpies per commemorar l'Any Tàpies amb motiu del centenari del seu naixement.

Lectura i art: treball de lectura a partir del text *El joc de saber mirar d'Antoni Tàpies*, publicat a la revista *Cavall Fort* el gener del 1967.

Mur de murs: els alumnes juguen a observar l'escola amb uns altres ulls. El repte és buscar per l'escola detalls que habitualment passen desapercebuts a les parets i que tenen una proximitat estètica amb l'obra de Tàpies: esquerdes, cops, humitats, etc. L'objectiu és emprar-los per fer creacions artístiques!

Estels i missatges: a partir de l'obra d'Antoni Tàpies, *Missatge Català* (1988), es proposa als alumnes la construcció col·lectiva d'un estel per associar-hi un missatge que es vulgui transmetre al món. L'enlairament d'estels és previst per al 13 de juny de 2024.

“Som del Thau”

Susanna Àlvarez i Rodolés
Coordinadora de la revista *Segell*

📷 **Dan Costa**

El passat 21 de març es va presentar el llibre *Thau*, un projecte que fa Escola, escrit per Teresa Triadú, per commemorar el 60è aniversari de la nostra escola.

Agustí Olivares, mestre i poeta que fa més de 20 anys que treballa a l'Escola Thau Barcelona i n'és el director des del curs 2017-2018, va ser l'encarregat de conduir l'acte, que va tenir lloc a l'emblemàtic espai Joan Amades, on es van aplegar antics alumnes, pares i mares de Thau, docents en actiu, docents jubilats, antics directors, etc. Tothom amb ganes de celebrar i compartir una estona amb diferents persones que havien contribuït a la confecció d'aquest llibre commemoratiu.

Teresa Triadú, l'autora del llibre, va ser alumna de la primera promoció de l'escola Thau. Va estudiar Ciències de l'Educació a la Universitat Autònoma de Barcelona, va exercir de mestra a Thau Barcelona i durant 14 anys va dirigir l'escola Thau Sant Cugat. Des d'aquesta perspectiva tan experiencial, Teresa Triadú va explicar al públic assistent quina havia estat la seva metodologia de treball a l'hora de donar forma al llibre: les celebracions (el pas del temps), la narració a partir de testimonis (evolució de l'escola des de dins) i la selecció de documentació i

material (entre d'altres, la revista *Segell*, el vídeo dels 50 anys de Thau o el llibre de Joan Triadú *Textos i pretextos de pedagogia, 1938-2008*). Seguidament també va parlar de diferents aspectes fundacionals de l'escola, com un «lloc ideal per aprendre, en ple franquisme», el nom de l'escola — vinculat al món franciscà i a l'educació en l'estimació i el servei als altres—, i el paper significatiu de les famílies, sempre empenyent cap endavant els projectes educatius.

La presentació va seguir amb la intervenció de Marta Castellet, també alumna de la primera promoció de l'escola Thau, i on va estudiar fins al batxillerat, per posteriorment estudiar Filologia Catalana a la Universitat Autònoma. Castellet va exercir durant 24 anys diferents càrrecs de responsabilitat a l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Marta Castellet, també escriptora, va parlar de la seva experiència en una escola «moderna» on va «fer coses avançades al seu temps».

Teresa Triadú va recuperar la paraula per introduir en el seu relat la creació de l'escola Thau Sant Cugat, i llavors va cedir-li el torn a Jesús Diego, que va entrar com a docent a Thau de ben jovenet de la mà

de Jordi Cots i que, durant 44 anys, ha estat una figura molt important i rellevant a la Fundació CIC. Abans de fer èmfasi en els principis de l'escola, Jesús Diego va matisar i ampliar algunes explicacions i anècdotes que havien sorgit durant la presentació i de les fotos emblemàtiques dels amfiteatres de les nostres escoles, uns «espais per a la paraula».

Finalment, Agustí Olivares va parlar dels eixos de l'escola: la importància de la vivència de l'art, del treball de la paraula i la passió per la llengua, de la dignificació de la rotllana com l'«espai que ens permet parlar veient-nos els ulls», del llegat de Joaquim Vilà, del treball de la música, de l'expressió corporal, de les biblioteques i del projecte pedagògic que es desenvolupa amb «El personatge de l'any».

La presentació va cloure —com no podia ser d'una altra manera— amb una llarga estona d'aplaudiments i, posteriorment, amb abraçades i salutacions entre diferents generacions de persones que, amb orgull i sentiment, s'identifiquen amb aquest lema tan senzill i tan potent alhora: «Som del Thau.»

Per molts anys!

DESTACATS

Una història de motivació i creativitat

Rafa Nieto Garcia
Professor de batxillerat artístic

Aquest curs ha fet vint-i-cinc anys de l'inici de les classes de batxillerat artístic. El dijous 11 d'abril de 2024, a les sis de la tarda, vam inaugurar al Centre Cívic de Can Castelló una exposició de feines d'exalumnes que han passat pel batxillerat artístic en tots aquests anys.

Ens hem de remuntar a l'any 1998, quan el director d'Elisava ens va demanar a tres professors que hi treballàvem si volíem iniciar un nou projecte per afegir l'itinerari artístic a la nova estructura de batxillerats. El primer curs el vam fer al carrer Ganduxer, amb aules normals, sense cap instal·lació preparada per a les assignatures específiques. Quan els alumnes van cursar segon de batxillerat i vam passar a l'edifici de Via Augusta, ja vam disposar d'una aula de dibuix amb cavallets i una aula de volum amb una pica i taules grans. Posteriorment, aprofitant unes ampliadores que ja no volia l'escola Elisava, vam poder muntar un laboratori de fotografia (en aquella època només existia la fotografia analògica i les imatges les mostràvem amb projectors de diapositives que fotografiàvem i revelàvem nosaltres, un procés molt artesanal). El nou batxillerat va introduir color i noves assignatures als altres itineraris, i es va

afegir una assignatura de Cultura Audio-visual als grups d'humanitats i una d'optativa de Fotografia per als alumnes d'altres itineraris. Igualment vam oferir Disseny a alguns grups.

Al llarg d'aquest temps, aconseguir que alumnat, famílies i professorat considerin que té la mateixa categoria el batxillerat artístic que altres tipus de batxillerat, no ha estat una tasca fàcil. Alumnes que se senten inferiors perquè companys seus menyspreen el batxillerat artístic, perquè no té tantes assignatures teòriques i es basa en exercicis pràctics a l'hora de valorar les matèries. Famílies que triguen a deixar que els seus fills facin aquest batxillerat, ja que pensen que no es guanyaran la vida o que tindran feines precàries. Professors que et proposen alumnes amb problemes acadèmics perquè pensen que se'n sortiran més fàcilment, oblidant que cal interès i un cert talent per resoldre amb èxit les nostres assignatures.

La situació global és complexa. De resultes del darrer informe PISA, el Departament d'Educació diu que només ens hem de preocupar de millorar l'àrea de matemàtiques i de llengües. En canvi, millorar l'àrea

visual i plàstica, tenint en compte la ja esquivada presència d'aquesta àrea a la secundària obligatòria, no és prioritari.

Els professors del batxillerat artístic del CIC fa vint-i-cinc anys que reivindicuem la qualitat i el nivell dels nostres estudis, i la veritat és que encara queda molta feina per fer per assolir que se'ns consideri iguals als altres batxillerats. Tanmateix, en aquests anys s'ha anat consolidant un professorat molt motivat i creatiu a l'àrea d'arts, que ben segur aconseguirà donar una formació enriquidora, creativa i rigorosa al seu alumnat, perquè les pròximes promocions puguin assolir els seus somnis.

Taula rodona dels vint-i-cinc anys de batxillerat artístic (abril de 2024). Autor: Rafa Nieto.

Formació Subvencionada

La formació que t'ajuda a millorar

	Cursos per a docents Tutories i orientació, Coeducant al pati, Resolució conflictes...
	Màrqueting Analítica digital, SEO, SEM, Fidelització de clients...
	Idiomes Anglès, Alemany, Francès, Atenció al públic...
	Competències digitals professionals de la salut Gestió administrativa, Xarxes socials, Eines digitals...
	Habilitats i eines per a professionals Gestió financera, Promoció del negoci, Parlar en públic, XXSS...

Accedeix a la nostra web per conèixer la nostra oferta formativa segons el teu àmbit d'interès

formacio.fundaciocic.org

www.fundaciocic.org

CONEIXEMENT
I CULTURA

